

Jiskefet-legende en eigenzinnig tv-presentator Michiel Romeyn (1955) koestert zijn jeugddromen. Van de kunstwerken die hij vroeger in het museum bewonderde en nu zelf bezit, tot modelauto's, vliegtuigjes en brommers.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE. BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

MR

Michiel Romeyn → 'Mijn jeugd is gewoon nooit

Jongensdroom

"Mijn vitrinekast is één grote jongensdroom. Ik heb hier een plukje echt Beatle-haar en kijk: een oude klikklak uit de Tweede Wereldoorlog! Ik hou vooral van mijn slotcars, die gaan op een railsje, acht banen naast elkaar en spelen maar. Als jongetje vond ik autootjes fascinerend en veel later zag ik ze ergens staan en dacht: verdomme, wat was dat altijd leuk! Voor je het weet koop je er steeds meer. Nee, ik heb geen sentimentele verlangens naar mijn jeugd, mijn jeugd is gewoon nooit overgegaan! Mijn ziel en zaligheid zit hier nog steeds in. Die racebaan staat nu in de opslag. Een hele kamer voor je autootjes, dat wordt té mal, een beetje zielig. Hoewel...? Ik heb wel laatst weer een modern baantje gekocht, haha."

Museumstuk

"Ik heb altijd brommertjes gehad. Deze Malaguti is mijn laatste aanschaf, een Italiaanse racebrommer uit 1972. Als je het over design hebt, om dat vervelende woord maar te noemen, dan is dit wel een héél mooie. Een museumstuk! Die parkeer je niet even op straat, het is meer een show-modelletje. 's Zomers rijd ik er soms mee langs de terrasjes, dan heb ik enorm bekijks."

'Het moment dat je er niet meer bent, fascineert mij' →

↑
overgegaan'

Schetsen

"Vroeger zat ik eindeloos met pen te schetsen, veel met Hitler-snorretjes, piemels. Zelfs toen ik in de twintig was bleven mijn tekeningen wat puberaal en macaber. Ik wilde wel verder met tekenen en ging naar de Rietveld Academie, maar ik ben er vanaf gegaan, want je kunt met kunst gewoon geen poen verdienen. Ik ben ook niet goed genoeg, denk ik. Mijn serie foto's van moordplekken vind ik zelf heel interessant, maar er is geen museum dat zegt: die hangen we nou eens op. Het moment dat je er ineens niet meer bent heeft me altijd gefascineerd. Maar zij vinden het te eng."

Gabbertje

“Dit boek kreeg ik van André Hazes, met een opdracht: ‘Veel geluk, een vriend.’ Ik hoorde dat hij alles van *Jiskefet* had gezien en dat ik zijn held was. Op zijn 50ste verjaardag heb ik opgetreden, en na afloop zag ik hem drinken. Hij omhelsde me – gabbertje! – en begon bijna te huilen. Ik leek op zijn overleden broer, zei hij. Dat naargeestige volkse van Hazes, daar had ik nooit wat mee. Ik vond hem net een zingende klodder mayonaise. Maar het fenomeen begon me te fascineren. We hebben tot vier uur zitten drinken. Uiterst geestig was hij.”

Hebben

“Ik heb heel veel zweefvliegtuigen gebouwd die allemaal naar beneden zijn gekletterd. Die dingen kosten een fortuin, dus ik koop ze alleen nog maar, zoals deze. Ik vind vliegtuigjes niet alleen mooi, het gaat ook om het hebben. Maar ik vlieg er nooit mee, ik ben veel te bang dat ie naar de klote gaat.”

Easy money

“Ik geloof niet in god, maar als er één kerk voor mij is geweest dan is het wel het Stedelijk Museum. Belachelijk dat-ie al zolang dicht is. Mijn moeder is er dertig jaar vrijwilliger geweest. Vaak zocht ik haar op. Lichtenstein heb ik er voor het eerst gezien. Lucio Fontana ook, die had een doek vol gaten met rode plastic prulletjes ernaast. Dat moest ik hebben. Nu heb ik er drie. Betaald met de *easy money* van commercials, net als mijn huis en mijn schuur in Zeeland. Ik kreeg ooit 1500 gulden per reclame, deed er drie per week. In die tijd was dat je ziel verkopen. Maar ik vind het wel prettig hoor, dat geld.”

MR

‘Het Stedelijk Museum is mijn kerk’ → ‘Met André Hazes heb ik tot diep in de nacht zitten

Nieuwjaarskaart

“Mijn moeder verzamelt haar hele leven al nieuwjaarskaarten. Maar mooie hè, geen Anton Pieck. Soms maak ik zelf nieuwjaarskaarten voor haar, zoals deze. Ik ben altijd dol op mijn moeder geweest, we houden allebei van kunst, en zij heeft op een prettige manier lak aan mensen, net als ik. Als ik dat niet had, had ik nooit al die types kunnen spelen. Mijn moeder is stevig, een no-nonsense-type. Ze zat altijd lekker te kiffen met mijn vader, zo kwamen ze de dag wel door. Ik ben echt een combinatie van die twee, het norske zware van mijn vader en de opgewektheid en hekel aan flauwekul van mijn moeder. Sinds pa vorig jaar is overleden, kom ik er vaker, zij zit daar anders ook maar in haar eentje. Maar dan praten we vooral over dingen die we mooi vinden. Mijn vader was zo oud en krakkemikkig geworden, dat hield gewoon op, daar doen we niet sentimenteel over.”

Mooi

“Deze zeefdruk van Roy Lichtenstein is één van mijn favorieten, daarnaast hangt een Warhol. (*Danst door de kamer*, red.) En ik heb ook een Rauschenberg! Ik kocht ze vijftien jaar geleden, toen het nog te betalen was. Het is een jongensdroom, net als die autootjes. Als kind zei ik al: als ik geld verdien, koop ik een Lichtenstein.”

Hond

“Dit is Tim, onze oude hond, getekend door mijn vriendin Lily, met wie ik al dertig jaar samen ben. Nadat we Tim na veertien jaar moesten laten inslapen, wilde ik een tijd geen hond meer. Niet te harden, als zo’n beest doodgaat. Ik zag hem niet als een surrogaat-kind, meer als een medereisgenoot in het leven. Hij was lief, maar heel eenkennig. Zes keer hebben we het geprobeerd in zo’n kennel en dan zat hij daar met een blik van: wat gaan jullie verdomme doen? Dan draaide ik weer om: oké, ga maar mee, laat die vakantie maar zitten.”

drinken’ → ‘Niet te harden

als een hond doodgaat’